

Sygn. akt VII Kp 299/15

(2 Ds 472/15/D)

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Banasiuk

Protokolant st.sekr.sąd. Magdalena Wereda

Przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. na posiedzeniu

zażalenia pełnomocnika skarżącego M. W. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach z dnia 03 września 2015 r. o umorzeniu dochodzenia przeciwko D. Ł.

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 329 § 1 i 2 kpk

postanawia:

uwzględnić zażalenie pełnomocnika skarżącego M. W. i uchylić postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach z dnia 03 września 2015 r. o umorzeniu dochodzenia

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 03 września 2015 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Siedlcach umorzył dochodzenie przeciwko D. Ł. podejrzanej o to, że:

I. w dniu 13 listopada 2014 r. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia etui z zawartością legitymacji emeryta-rencisty nr (...), legitymacji emeryta-rencisty nr (...), prawa jazdy nr (...) na nazwisko A. W., karty bankomatowej banku (...) na nazwisko A. W. oraz portfela z zawartością dowodu osobistego nr (...) na nazwisko L. W., 2 szt.kart C. T. nr (...), wizytówek, kartek z zapiskami, dowodu osobistego nr (...) na nazwisko Z. W. na szkodę M. W. tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art.275 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art.17 § 1 pkt 2 kpk),

II. w dniu 13 listopada 2014 r. w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie dokonała włamania na konto A. W. w ten sposób, że używając karty bankomatowej przełamała zabezpieczenie elektroniczne wykorzystując nr (...), po czym dokonała wypłaty z Banku (...) SA w Ł. pieniędzy w kwocie 3000 zł, które zabrała następnie w celu przywłaszczenia, czym działała na szkodę M. W., tj. o czyn z art.279 § 1 kk w zw. z art.12 kk wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego (art.17 § 1 pkt 2 kpk),

III. w dniu 14 listopada 2014 r. w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie dokonała włamania na konto A. W. w ten sposób, że używając karty bankomatowej przełamała zabezpieczenie elektroniczne wykorzystując nr (...), po czym dokonała wypłaty z Banku (...) SA w Ł. pieniędzy w kwocie 2700 zł, które zabrała następnie w celu przywłaszczenia, czym działała na szkodę M. W., tj. o czyn z art.279 § 1 kk w zw. z art.12 kk wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego (art.17 § 1 pkt 2 kpk),

IV. w dniu 25 listopada 2014 r. w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie dokonała włamania na konto A. W. w ten sposób, że używając karty bankomatowej przełamała

zabezpieczenie elektroniczne wykorzystując nr (...), po czym dokonała wypłaty z Banku (...) SA w Ł. pieniędzy w kwocie 950 zł, które zabrała następnie w celu przywłaszczenia, czym działała na szkodę M. W., tj. o czyn z art.279 § 1 kk w zw. z art.12 kk wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego (art.17 § 1 pkt 2 kpk).

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył pełnomocnik pokrzywdzonego, który w całości zaskarżył postanowienie zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że brak jest znamion czynu zabronionego, w szczególności umyślności w działaniu D. Ł. podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy przeczy takiemu wnioskowi, w szczególności pozwala uznać za udowodnione, iż znamiona warunkujące zaistnienie wskazanych w zarzutach przestępstw zaistniały, a w szczególności:

- D. Ł. umyślnie i mając świadomość braku praw do dysponowania przedmiotami określonymi w pkt 1.l. zaskarżonego postanowienia dokonała ich zaboru, a następnie nie zwróciła ich, w tym zaprzeczyła ich posiadaniu i odmówiła wydania w toku czynności przeszukania realizowanego w niniejszej sprawie (zarzut I),

- D. Ł. umyślnie i mając świadomość, iż nie jest uprawniona do dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku bankowym o numerze (...) prowadzonym dla A. W. bez zgody uprawnionego pobrała je z bankomatu, a następnie rozdysponowała według własnego uznania postępując z nimi jak właściciel, choć nim nie była (zarzuty II,III, IV),

II. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia:

- art.4 w zw. z art.167 kpk poprzez zaniechanie ustalenia przebiegu zabiegów M. W. o zwrot zabranych przedmiotów wskazanych w pkt I postanowienia o umorzeniu, w szczególności w drodze uzupełniającego przesłuchania M. W. i przesłuchania Z. W.,

- art.10 § 1 kpk w zw. z art.12 § 1 i art.9 § 1 kpk poprzez odstąpienie od wyjaśnienia sprawy w zakresie przywłaszczenia urządzeń AGD oraz biżuterii w postaci pierścionka zaręczynowego należącego do A. W. i obrączek ślubnych małżonków A. i M. W. i pozostawienia tej części postępowania bez rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zażalenie w zakresie, w jakim zarzuca przedwczesność wydanego postanowienia jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, co wynika ze stanowiska D. Ł., iż opisane w pkt I postanowienia dokumenty i karty, zostały przez nią zabrane. Mimo to, podczas przeszukania zaprzeczyła, aby je posiadała. Dopiero dokonane przeszukanie ujawniło, iż była ona w ich posiadaniu. Nie sposób więc zgodzić się z organem procesowym, iż brak jest umyślności w zachowaniu D. Ł., bowiem wiedząc, iż jest w ich posiadaniu nie chciała ich zwrócić.

Podobnie rzecz się ma odnośnie zarzutów związanych z wypłatą pieniędzy z konta jej córki. Bezspornie zostało ustalone, wskutek załączonego wyciągu, iż pieniądze zostały wypłacone w dniu 13,14 i 25 listopada 2014 r. Świadcowie A. S., E. S. czy B. H., potwierdzają fakt wypłaty przez D. Ł. pieniędzy z bankomatu, mimo przeczeń w tym zakresie podejrzanej. M. W. podał zaś, iż wypłaconych pieniędzy nigdy nie dostał. Fakt, iż podejrzana, jeszcze za życia ustnie była uprawniona do wypłaty pieniędzy z konta córki, nie usprawiedliwia wypłacania ich po jej śmierci, bowiem nie znajdowała się ona wówczas w kręgu spadkobierców po zmarłej córce. Tu również nie sposób zgodzić się, iż w zachowaniu podejrzanej brak jest umyślności.

Organ procesowy nie ustalił, czy M. W. zwracał się do podejrzanej o zwrot zabranych rzeczy. Ustalenie takie, w szczególności kiedy miało miejsce, pozwoli na prawidłową ocenę zachowania podejrzanej.

Nie został zgromadzony cały materiał dowodowy, który pozwalałby na wydanie merytorycznej decyzji, a tym samym postanowienie o umorzeniu dochodzenia było przedwczesne.

Koniecznym będzie ponowne przesłuchanie podejrzanej i M. K. na okoliczności wskazane wyżej i ponowne rozważenie, czy zachowanie D. Ł. nosi znamiona umyślności. Możliwe również jest odniesienie się do zachowania podejrzanej w kontekście przywłaszczenia bądź ukrywania dokumentów.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.